

Ирина се сепна. Ослуша се:

- Царицата...

Когато Анна зърна дъщеря си все още необлечена, закрила лице в беззвучен плач, първото ѝ чувство бе уплаха пред гнева на царя, ала веднага след това тя се изпълни с безкрайна жалост към бедното момиче.

Нима можеше дъщеря ѝ да бъде разменна пара в преговорите на държавите? Нима чувствата ѝ можеха да се променят като посоката на вятъра, нима тя нямаше сърце, което се привързва и може да обича и да страда? Защо я бяха изпратили в Никея? Нима по своя воля бе отишло там невръстното дете? А сега трябваше да изтръгне сърцето от гърдите си и да се обърне на бездушен камък... Кой би могъл да бъде уверен, че ако Бодуен остави Бриеновата дъщеря и се ожени за Елена - както ставаше дума в преговорите между Асен, баила и палския пратеник - по-късно няма да стане отново нужда Елена да напусне Константиновград и отново да трябва да разкъса душата си?

Не! Тя не ще позволи повече да измъчват детето ѝ. И в порив на безкрайна милост тя притисна девойката до себе си и двете смесиха сълзите си. Все пак Анна знаеше безполезността на борбата, знаеше, че никога Асен няма да се съгласи да даде помощ на латинците, дорде не бъде уреден въпросът с положението на дъщеря му. Защото само като настойник-император той можеше да поеме властта на Константиновград... И тя се помъчи да заличи у дъщеря си спомена за Никея, като изтъкваше пред нея предимствата на Бодуен и недостатъците на Ватацовия син.

- Теодор е добър момък... - каза тя, като дръпна завесата над прозореца, за да не трептят пламъчетата на свещите - ала не си струва толкова да се тъжи за него... Защото слабото му здраве едва ли щеше да продължи дълго време вашия брак... Ти си узнала, може би, че той страда от чести припадъци... Дори някои смятат, че това са признаци на бесноватост, от каквато страда и баща му...